

Phần 51

Tối thứ tư này, lớp học thể dục nhịp điệu có vẻ được bắt đầu sớm hơn mọi lần, Grace thấy mồ hôi đang vã ra trên trán. Xoay người sang trái, rồi sang phải trong lúc tiếng nhạc vang khắp phòng, chị tập theo người hướng dẫn, vận dụng mọi sức lực trong người.

Có lẽ sự sung sức này là do tâm trạng của Grace. Chị vẫn rất căm giận Will Jefferson. Đã một tuần rồi chị không có tin tức gì của Cliff. Một lần nữa, lòng tin của anh với chị bị lung lay, nhưng dù thế nào chị vẫn cho rằng mình sẽ gặp lại anh. Will đã cố tình làm tiêu tan mọi khả năng tìm được hạnh phúc với người đàn ông khác của Grace, nhưng chị quyết không để anh ta thành công. Chị không thể hiểu nổi con người anh ta. Tại sao anh ta lại sẵn lòng phản bội vợ, rồi đến thái độ cương quyết giữ quan hệ với Grace, và cả sự hận thù của anh ta khi bị chị cự tuyệt. Nhưng Grace sẽ không để anh ta phá hỏng chuyện giữa mình và Cliff nữa. Không bao giờ.

“Chúc may mắn, kẻ phá đám”, Grace khẽ lẩm bẩm và dồn hết sức thực hiện nốt động tác cuối cùng của bài tập. Chị không thể để mất Cliff một cách dễ dàng như thế được. Nếu anh không gọi cho chị, dù sẽ tiếp tục gửi thư điện tử và những lời nhắn.

“Cậu vừa nói gì?”. Olivia thở dốc khi bản nhạc vừa kết thúc. Khuôn mặt chị vã mồ hôi đỏ lựng.

“Không có gì”, Grace nói. Những động tác chậm rãi, nhẹ nhàng bắt đầu, đây là phần kém thú vị nhất của bài tập. Grace lấy tâm đệm trong góc phòng ra đặt cạnh Olivia. Có lẽ do tuổi tác, nên với chị những động tác duỗi thẳng đang trở nên khá khó khăn. Đặc biệt là động tác uốn cong một chân và bắt chéo sang chân kia, sau đó đưa sang bên cạnh. Có vẻ như Grace luôn quay nhằm hướng.

“Tối hôm nay tâm trạng cậu không được tốt lắm”, Olivia nói khi buổi tập kết thúc và họ cùng bước vào phòng thay đồ.

“Cậu suy nghĩ gì vậy?”.

Grace nhún vai.

“Cliff hả?”.

Grace không trả lời, thay vào đó chị hỏi. “Cậu có rảnh không, đi uống cà-phê với tớ?”.

“Không được rồi”, Olivia tiếc nuối. “Jack vẫn chưa xong việc, và nếu tớ không đến lời anh ấy ra khỏi văn phòng, thì nữa đêm anh ấy mới về mất”.

“Tội nghiệp Jack”.

“Tôi nghiệp cái gì. Tớ cứ như bà goá ấy. Lẽ ra chúng tớ vẫn đang trong giai đoạn trăng mật thì mới đúng”, Olivia phàn nàn. “Giá mà anh ấy được thuê một trợ lí thì tốt biết bao”.

“Họ nên làm thế mới phải”, Grace đồng tình.

Olivia vói tay lấy khăn lau mặt. “Tớ không thể nói hết lời xin lỗi cho anh trai tớ được. Tớ cũng rất giận anh ấy”.

Grace lập tức gạt đi nỗi băn khoăn của bạn. Olivia không phải chịu trách nhiệm cho hành vi của Will. Cả bà Charlotte cũng vậy. Lời giải thích hợp lí nhất cho những hành động của Will là một dạng khủng hoảng ở tuổi trung niên, nhưng cả chị và Olivia đều thấy khó mà chấp nhận được điều này.

“Thứ bảy cậu định làm gì?” Olivia hỏi. “Chúng ta đi ăn trưa, xem phim, hoặc đi đâu đó nhé?”

“Sao chúng ta không đi xem vào buổi chiều ấy?”. Buổi sáng chị sẽ làm việc ở trại gia súc; và buổi tối chị dự định sẽ ăn tối cùng Kelly và Paul.

“Tùy cậu”, Olivia vừa nói vừa bước về phía vòi hoa sen. “Tớ sẽ gọi cho cậu sau và chúng ta có thể đi xem phim”.

Grace mỉm cười đồng ý.

Với nỗi bực tức thường trực trong người từ mấy hôm nay, Grace trở về nhà. Buttercup vẫn trung thành chờ đợi khi Grace mở khoá cửa. Chị bật đèn và thấy Sherlock cuộn tròn trên ghế.

“Chào cả mày nữa”, chị khẽ mắng yêu chú mèo trong lúc mang đồ tập vào phòng giặt. Ánh đèn nhấp nháy trên máy trả lời tự động đập vào mắt, chị vói mảnh giấy và chiếc bút, rồi ấn nút bật. Nghe thấy tiếng Cliff, Grace cười rạng rỡ. Chị không nghe hết lời nhắn thì đã bấm số gọi cho anh.

Cliff trả lời ngay sau hồi chuông thứ hai. Anh chào bằng giọng cộc cằn đặc trưng của mình.

“Chào anh”, Grace nói. “Em đang tự hỏi liệu không biết mình có còn được gặp anh nữa không?”.

“Anh bận quá”.

“Em biết. Em cũng thế. Anh khoẻ không?”

“Anh khoẻ. Còn em?”

“Được nghe giọng nói của anh, em cảm thấy khoẻ hơn rồi”. Mặc dù đang nói chuyện qua điện thoại nhưng Grace cũng cảm nhận được nụ cười của Cliff.

“Chiều nay Lisa gọi. Con bé muốn hỏi xem giữa chúng ta đang xảy ra chuyện gì”.

“Anh đã nói sao?”. Grace mang điện thoại vào phòng khách, ngồi lên ghế và bế Sherlock vào lòng. Con mèo không muốn bị quấy rầy giấc ngủ của mình nhưng cũng nhanh chóng nằm yên trong lòng Grace.

“Sự thật”.

“Sự thật nào?”. Grace hỏi, vuốt ve bộ lông đen mượt của Sherlock.

“Rằng hình như anh không thể ngừng yêu em, mặc dù anh đã cố hết sức để quên em”.

Những giọt nước mắt của Grace lăn dài trên má. “Em cũng không thể thôi yêu anh”.

Cliff thở nhẹ. “Anh vẫn biết là hơi sớm, nhưng anh hi vọng em có thể ở bên anh trong Lễ Tạ ơn năm nay”.

“Anh có bay đến cùng Lisa và gia đình con bé không?”.

“Không. Vì mùa hè năm nay anh đã ở cùng con bé, nên chắc là anh sẽ ở lại đây thôi”.

“Một mình ư?”

Anh thở dài. “Chắc là thế, Anh không có sự lựa chọn nào khác, em biết mà”.

“Anh có muốn ăn tối cùng em và các con không?”.

Grace không biết kế hoạch của các con mình là thế nào, nhưng điều này không khó.

“Anh có thể mời Cal đi cùng không?”.

“Tất nhiên rồi”. Cal là một trong số những người độc thân từng tham gia cuộc đấu giá từ thiện mang tên Chó và Những người đàn ông độc thân. “Lại nói đến Cal, cậu ấy đã có cảm tình với Linnette McAfee chưa?”.

“Chưa. Anh không nghĩ Linnette hứng thú với sự sắp đặt của bà mẹ”, Cliff nói. “Và Cal đang trách anh vì anh đã khuyến khích cậu ấy hò hẹn”.

“Linnette đã đến sống ở vịnh Cedar chưa?”. Grace vẫn quan tâm đến những thông tin mới nhất về phòng khám y tế. Cô biết Linnette đã nhận công việc phụ tá cho bác sĩ. Mảnh đất để xây dựng cơ sở y tế đã được giải phóng mặt bằng và việc thi công đang tiến hành nhanh chóng, thật khó tin là chỉ mới vài tuần trước, gần như chẳng có gì trên mảnh đất ấy.

“Chưa. Anh đoán tháng sau cô ấy sẽ đến đây để thu xếp mọi việc. Theo Charlotte, phòng khám sẽ chính thức đi vào hoạt động từ đầu năm”.

“Tuyệt quá. Nghĩa là Cal sẽ sớm có bạn gái”.

“Có vẻ thế”, Cliff nói.

“Em nghĩ thế sẽ tốt cho cậu ấy”.

“Anh cũng nghĩ vậy”.

“Em sẽ gặp anh trước Lễ Tạ ơn chứ?”. Grace hỏi.

“Có thể”.

“Em sẽ coi đó như lời khẳng định”.

“Em có muốn tới trang trại của anh vào chiều thứ Sáu sau khi hết giờ làm không?”.

“Em nghĩ mình có thể thu xếp được”, Grace đáp.

Họ nói chuyện thêm vài phút nữa. Khi gác máy, Grace cảm thấy niềm hi vọng và cả sự vui mừng đang trào dâng trong lòng. Buttercup đến bên ghé chờ đợi sự quan tâm của chị. Sherlock vẫn nằm trên lòng Grace, nó lười biếng mở một bên mắt nhưng không phản đối sự có mặt của Buttercup. Grace xoa đầu con chó mỉm cười. Chị đã rất vất vả để lấy lại lòng tin của Cliff và quyết định sẽ không bao giờ khiến anh phải nghi ngờ mình nữa. Đây là bài học mà chị phải khắc cốt ghi tâm.